

Sygn. akt IV CSK 596/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Banku [...] w A.
przeciwko K. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 maja 2015 r., opartej na podstawie naruszenia art. 503 § 1 i art. 825 pkt 2 k.p.c. oraz art. 61 § 1, art. 370, art. 390 § 1 i art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w zw. z art. 796 k.p.c., powód Bank [...] w A. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawił w formie trzech pytań:

„(1) czy w razie zawarcia jednej umowy kredytowej, w której po stronie kredytobiorców występują dwie osoby, a świadczenie ma charakter pieniężny,

dłużnicy zaciągają jeden dług, czy też powstają dwa niezależne od siebie długi każdego z dłużników”,

„(2) czy nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu wykonalności wobec jednego z dłużników stanowi wypowiedzenie umowy kredytowej również wobec drugiego z kredytobiorców”,

„(3) czy umorzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 825 pkt 2 k.p.c. powoduje, że złożenie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w sprawie nie doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia objętego wnioskiem”.

W odpowiedzi na skargę pozwana K. D. wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W wypadku powołania się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu prawnego na tle konkretnych przepisów, przekonanie w drodze argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Powołane w skardze kwestie nie mają cech istotnego zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadniając wniosek, skarżący sformułował pytania stanowiące przejaw jego wątpliwości co do trafności rozstrzygnięcia przez Sąd odwoławczy kilku kwestii oraz prawidłowości

zaskarżonego wyroku, przy czym tylko w odniesieniu do jednej z nich wskazał konkretny przepis prawa stanowiący źródło jej powstania. Przedstawione „zagadnienia” to w istocie zarzuty ujęte w nieco zmienionej formie, które skarżący uzupełnił argumentacją służącą zaprezentowaniu stanowiska Sądu odwoławczego oraz własnych poglądów skarżącego na temat rozwiązania poruszonych kwestii. W skardze brak natomiast wymaganej argumentacji prawnej mającej przekonać, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozwiązania przez Sąd Najwyższy. Wątpliwości skarżącego, które koncentrują się wokół przyjętych przez Sąd drugiej instancji rozstrzygnięć, nie świadczą o wystąpieniu istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadniając wniosek, powód zmierzał do poddania ocenie Sądu Najwyższego trafności podstaw skargi, przy czym rozstrzygnięcie przedstawionych w skardze kwestii byłoby w istocie tożsame z rozpoznaniem tych podstaw. Należy dodać, że kwestia dotycząca przerwania biegu przedawnienia roszczenia została już wyjaśniona przez Sąd Najwyższy i nie ma obecnie powodów, aby do niej powracać (por. np. uchwałę z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSP 2015, nr 11, poz. 105 i wyrok z dnia 30 kwietnia 2015 r., II CSK 349/14, niepubl.).

Niezależnie od tego, nie byłoby konieczności odnoszenia się do sformułowanych w skardze „zagadnień” wobec stwierdzenia Sądu, że roszczenie nie zostało udowodnione, co nie zostało zakwestionowane w ramach podstaw skargi.

Z omówionych przyczyn, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.